

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **J. K.**, bytem Č. v. 499, Č. v., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2015, č. j. KUOK X, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného, citovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, č. j. SMOL/107937/2015/OARMV/DPD/Kuc ze dne 15. 5. 2015. Posledně jmenovaným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „silniční zákon“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil dne 16. 10. 2014 v 12.30 hodin v obci Velká Bystřice na křižovatce při výjezdu z ulice Olomoucká na ulici ČSA, kdy při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb 3T, registrační značky X, nerespektoval svislou dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“ a nezastavil vozidlo v místě vyznačeném vodorovnou dopravní značkou V06b „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“ a pokračoval v jízdě. Tímto jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) silničního zákona. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč.

[2] Žalobce **v žalobě** namítal, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise. Žalovaný nereflektoval skutková tvrzení žalobce, která žalobce uplatnil v řízení před žalovaným s poukazem na nevěrohodnost a s tím, že tato tvrzení nebyla podána v řízení před správním orgánem I. stupně. Řízení o obvinění trestního charakteru však není ovládáno zásadou koncentrace. Žalobce v podaném odvolání uvedl, že vozidlo neřídil on, ale jeho kamarád P. K.. Před zastavením vozidla hlídkou policie si P. K. a žalobce vyměnili místa tam, kde vozidlo nebylo v dohledu policistů. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí P. K. a spolujezdcе T. T., který seděl na zadní sedačce a byl přímým svědkem výměny P. K. s žalobcem na sedadle řidiče. Žalovaný odmítl provést důkaz svědeckou výpovědí P. K., protože by na to žalobce upozornil policisty již při zastavení vozidla a v řízení před správním orgánem I. stupně. Pokud šlo o osobu P. K., žalovaný byl přesvědčen, že jde o taktizování žalobce a jeho zmocněnce P. K., který je známý jako obecný zástupce, vystupující v mnoha správních řízeních před nejrůznějšími správními orgány po celém území ČR, čímž se jeho věrohodnost jako případného svědka výrazně snižuje. Svědecká výpověď P. K. by byla neopodstatněná a nadbytečná. Žalovaný však nadbytečnost výpovědi P. K. dostatečně neodůvodnil. Snižená důvěryhodnost neznámá nadbytečnost navrhovaného důkazu. Věrohodnost svědka může být hodnocena až poté, co podá výpověď. Fakt, že navržený svědek vystupuje v řízeních před správními orgány jako obecný zmocněnec, nesnižuje jeho věrohodnost. Navržená svědecká výpověď byla způsobilá zpochybnit či dokonce zcela vyvrátit tvrzení policistů. Svědecká výpověď je často jediná možnost, jak se účinně bránit. Samotné policejní obvinění je rovněž postaveno na důkazu svědeckou výpovědí. Žalobce uvedl již ve svém vyjádření, že výměna míst proběhla v důsledku přátelství s P. K. za účelem jeho ochrany, neboť by dosáhl 12 bodů v evidenci řidičů. Skutkový stav mohl potvrdit i spolujezdec - stopař T. T.. Správní orgán přiznal svědectví policistů v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu absolutní a nezpochybnitelné postavení, pro které odmítl provést jakékoliv další důkazy. Žalovaný odmítl provést důkaz svědeckou výpovědí T. T., jehož bližší totožnost žalobce na podporu svého tvrzení neuvedl. Nepravdivé je tvrzení žalovaného, že žalobce osobu T. T. blíže nespecifikoval, v odvolání bylo uvedeno datum jeho narození a adresa trvalého bydliště. Žalovaný měl žalobce vyzvat k upřesnění údajů ohledně navrženého svědka. *A priori* je svědek T. T. stejně věrohodný jako svědčící policista. Žalobce tvrdil, že policisté nemohli mít v žádném případě vozidlo po celou dobu v dohledu, toto tvrzení není reálně možné. K tomu žalobce navrhl provedení rekonstrukce a přiložil fotografie místa údajného spáchání přestupku se zaznačením jízdy policistů. Ve svém vyjádření ve správním řízení žalobce zpochybnil dále výhledové podmínky policistů. Ti nemohli mít dostatečný výhled na křižovatku a nemohli vidět, jestli vozidlo na křižovatce zastavilo či nikoliv. K

tomu navrhl žalobce provedení důkazu ohledáním místa, kde údajně policisté měli své stanoviště. Tyto navržené důkazy žalovaný však neprovedl, aniž by odůvodnil, z jakého důvodu je neprovedl. Šlo o opomenutý důkaz, a proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žalobce v odvolání zpochybnil i platnost dopravního značení a doložil fotografií z místa údajného spáchání přestupku, na které je jen těžko rozeznatelná příčná čára na vozovce s nápisem „STOP“. Tímto argumentem se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval a ani neprovedl důkaz přiloženou fotografií. Žalobce navrhl, aby svědecká výpověď P. K. a T. T., fotografie, rekonstrukce a ohledání místa byly provedeny v řízení před soudem.

[3] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** poukázal na to, že námitky jsou totožné s námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání, žalovaný se s nimi vypořádal a na svých závěrech setrvává. V uvedené věci je uplatňována stejná procesní strategie, kdy je žalobce a jeho zmocněnec během řízení před správním orgánem prvního stupně nečinný a veškeré návrhy na provedení důkazů činí až v řízení odvolacím. Toto právo však nebylo žalobci upřeno, jak naznačuje, neboť žalovaný tyto návrhy posoudil, s navrhovanými důkazy se vypořádal, jejich provedení zamítl s uvedením důvodů. Správní orgán není návrhy na provedení důkazu účastníkem řízení vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, což se v projednávaném případě stalo. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovaly v souladu se správním řádem, tedy tak, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v dostatečném rozsahu.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a následující zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 8. 2015.

[5] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil ze svědeckých výpovědí policistů, že oba policisté zřetelně viděli páčání přestupku i vozidlo po celou dobu od spáchání přestupku po zastavení žalobce zakročujícími policisty. Policisté rovněž vypověděli, že obě dopravní značky byly zcela viditelné, nezakryté a nepoškozené. Přílohou obou protokolů jsou mapky, kam policisté zakreslili stanoviště hlídky a místo spáchání přestupku.

[6] V doplnění odvolání žalobce popřel tvrzení policistů, že měli vozidlo celou dobu v dohledu. Při hustém provozu a dané dopravní situaci (jde o hlavní dopravní komunikaci na Olomouc) policisté museli ztratit rozjeté vozidlo z dohledu. K tomu přiložil k odvolání žalobce fotografie s vyznačením místa hlídky a zastavení vozidla žalobce hlídkou Policie ČR. Příloha č. 5 byla fotografie dopravního značení - na fotografii dopravní značení chybí. Žalobce navrhl rekonstrukci činu k vyjasnění, že není reálné, aby policisté měli po celou dobu vozidlo v dohledu. Ani řidič P. K. se předmětného přestupku nedopustil, protože respektoval dopravní značku a před odbočkou vozidlo zastavil. Policisté zatáčku museli sledovat současně přes dva jízdní pruhy silnice č. 35 a jeden pruh odbočovací k ulici Olomoucká. V momentu průjezdu vozidla zatáčkou v opačném jízdním pruhu projíždělo za sebou hned několik osobních vozidel a další vozidlo bylo připraveno k odbočení do ulice

Olomoucká. Tato vozidla musela zastínit výhled policistů ze stanoviště. K tomu navrhl žalobce provést důkaz ohledáním výhledových podmínek ze stanoviště strážníků na místo spáchání údajného přestupku. Strážníci si očividně nevšimli, že vozidlo řízené panem P. K. před zatáčkou zastavilo. Žalobce zpochybnil tvrzení policistů, že obě dopravní značení byla v nepoškozeném stavu a doložil fotografií značící příčnou čáru na vozovce s nápisem STOP. Tato čára byla podle tvrzení policistů v bezvadném stavu, je jen těžko rozeznatelná (příloha č. 5 fotografie dopravního značení). Žalobce dále navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí T. T., nar. X, trvale bytem Š. 1831, P.. Ten byl po celou dobu jízdy ve voze na zadním sedadle za spolujezdcem. Možná, že si jej policisté nevšimli, jelikož předmětné vozidlo má zatmavená zadní okna. Výpověď svědka by byla klíčová k prokázání skutkového děje.

[7] Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobce se nezúčastnil projednání přestupku a bez omluvy či důležitého důvodu se nedostavil. Žalobce se sám připravil o možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s jeho podklady, byť mu z části spisu byla vyhotovena kopie a v probíhajícím řízení se mohl účinně bránit či uplatnit své návrhy na provedení dalších důkazů. Žalovaný odkázal na § 2, § 3, § 50 a § 51 správního řádu. Je typické, že v případě daného přestupku proti sobě stojí výpověď řidiče vozidla a policistů, popř. jiných osob, přičemž další důkazy nejsou dostupné. Výpovědi policistů v daném případě byly vyhodnoceny jako věrohodné, bez vzájemných rozporů a korespondující se zjištěným skutkovým stavem. V průběhu řízení nevystaly ani jiné další pochybnosti o průběhu spáchání přestupku. Žalobce své námitky v řízení před správním orgánem prvního stupně neuplatnil, byť mohl, ať už ústně při ústním jednání nebo písemně poté, co obdržel kopii části spisového materiálu (zmocněnec se dostavil k nahlédnutí do spisu dne 9. 4. 2015), kdy tak neučinil ani při projednání věci na místě spáchání přestupku. K tomu žalovaný poukázal na § 82 odst. 4 správního řádu a koncentraci řízení a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 1 As 83/2013, podle kterého je vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu a nepřipravil se tak o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se taková *ex post* podaná obrana může jevit jako účelová, byť koncentrace se v řízení o přestupku neuplatní. Je zřejmé, že žalobce měl snahu v odvolacím řízení uplatnit námitku o totožnosti řidiče vozidla, ačkoliv tato skutečnost mu byla zřejmá již v okamžiku, kdy byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Tuto námitku však v průběhu správního řízení neuvedl a uplatnil ji až v odvolacím řízení. Žalovaný nepochyboval o tom, že pokud by tomu tak skutečně bylo a vozidlo by řídila jiná osoba než ta, která byla ztotožněna jako osoba řidiče hlídkou Policie ČR, což bylo i následně potvrzeno svědeckými výpověďmi policistů, žalobce by zcela jistě na toto upozornil policisty při zastavení vozidla a účinně by se bránil i po celou dobu řízení o přestupku. Stejně tak nic žalobci nebránilo uplatnit i další své návrhy vznesené v odvolání v řízení před správním orgánem prvního stupně. Pokud jde o osobu P. K. jako údajného řidiče předmětného vozidla, žalovaný byl více než přesvědčen o taktizování žalobce a jeho zmocněnce, neboť P. K. je osobou úředně známou jako „obecný zástupce“, vystupující v mnoha správních řízeních před nejrůznějšími správními orgány po celém území ČR, kdy zastupuje jako zmocněnec obviněné z přestupků v probíhajících správních řízeních právě s cílem

dovést tato řízení jejich průtahy až k zániku odpovědnosti za projednávané přestupky, čímž se jeho věrohodnost jako případného svědka výrazně snižuje. Žalovaný uvedl pět spisových značek jako příklad odkazovaných řízení. Hodnověrnost obrany žalobce snížil už fakt, že ji uplatnil až v řízení před odvolacím správním orgánem a při oznámení přestupku se k věci jakkoliv nevyjádřil. Nastíněný průběh údajného přestupkového jednání tak, jak uvedl žalobce, považoval žalovaný za velmi nepravděpodobný. Oba svědci se shodli na tom, že po zaregistrování přestupkového jednání žalobce se bezprostředně vydali za vozidlem a svědek R. vysloveně uvedl, že vozidlo měli po celou dobu na dohled. V průběhu jízdy vozidla Superb tedy nemohlo dojít k jeho zastavení ani k výměně řidičů, jak zcela účelově tvrdí žalobce až v odvolání. Žalovaný tvrzením žalobce nepřisvědčil a návrhy na provedení dalších důkazů svědeckou výpovědí P. K. a T. T. (jehož bližší totožnost žalobce na podporu svého tvrzení neuvedl), pro nadbytečnost zamítl a uvedl, že těmito důkazy nelze nijak zpochybnit důvěryhodnost výpovědí svědků, která nebyla ze strany žalobce namítána, ani zpochybněna. Navržené důkazy shledal žalovaný jako neopodstatněné.

[8] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 16. 10. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 4. 9. 2015.

[10] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[11] Námitka, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn, je nedůvodná. Přestupek byl žalobci prokázán svědeckými výpověďmi policistů, které byly ve vzájemném souladu a dále odpovídaly oznámení přestupku a úřednímu záznamu o něm. O výpovědích policistů nevznikly žádné pochybnosti, stejně tak o důvěryhodnosti samotných policistů.

[12] Soud poukazuje na to, že v případě, že nevzniknou žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů, jak je tomu v projednávaném případě, oproti sobě nestojí dvě rovnocenné verze příběhu, jak namítá žalobce, žalobce ve správním řízení trestního charakteru nemá povinnost vypovídat pravdu a má motiv ke své obhajobě, není při své obhajobě vázán stejnými povinnostmi jako svědek, který podává výpověď. Žalobce se ani při úmyslné a vědomé lži nedopustí žádného porušení zákona, kdežto svědek je podle § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, povinen vypovídat pravdu (*každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet*).

[13] V případě výpovědi policistů formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, následující myšlenku: „*Policistu lze*

obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“

[14] Oba policisté vypověděli jednoznačně a přesvědčivě, že vozidlo měli na dohled od zpozorování vozidla a spáchání přestupku do jeho zastavení, ve výhledu jim nic nebránilo, viditelnost a klimatické podmínky byly dobré. Přestupek byl spáchán v říjnu krátce po poledni a není pochyb o tom, že by klimatické podmínky a viditelnost byly čímkoli sníženy či znemožněny. Není zde ani žádná jiná skutečnost, která by vedla k závěru, že policisté vozidlo vidět nemohli, či ke zpochybnění tohoto závěru. Pro dokreslení situace soud doplňuje, že podle úředního záznamu ze dne 16. 10. 2014 byla venkovní teplota 15° C a žalobce seděl ve vozidle sám. Policista H. vypověděl, že vozidlo Policie ČR bylo na vyvýšeném místě u prodejny dřeva, takže z něj byl vynikající rozhled na předmětnou křižovatku i na přilehlou ulici ČSA. Vozidlo bylo zastaveno u Ferony. Ztotožněný řidič (žalobce) po sdělení přestupku s jeho spácháním souhlasil, ale po sdělení pokuty ve výši 500 Kč sdělil, že souhlasí jen s výší 300 Kč, proto byla věc postoupena správnímu úřadu. Na dotaz správního orgánu I. stupně policista odpověděl, že bylo polojasno, bez snížené viditelnosti, byl běžný provoz, že řidiče spatřili při spáchání přestupku ze vzdálenosti 15 m, viděli ho z čelního pohledu a předmětná dopravní značení byla viditelná a nepoškozená. Policista R. vypověděl, že hlídka se zaměřovala na dodržování svislé dopravní značky P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“ a současně dopravní značky V06b „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“ na křižovatce ulic ČSA a Olomoucká ve Velké Bystřici. Výhled nebyl ničím zakrytý, hlídka byla na vyvýšeném místě. Po zpozorování přestupku se hlídka vydala hned za vozidlem. Žalobce nesouhlasil s blokovou pokutou, smlouval o její výši. K dotazům správního orgánu I. stupně svědek odpověděl, že viditelnost byla dobrá, bylo pod mrakem a hustota provozu byla běžná. Svědek viděl přestupek žalobce z čelního pohledu ze vzdálenosti asi 20 m; obě dopravní značení byla zcela viditelná, nezakrytá a nepoškozená; k záměně vozidla dojít nemohlo, svědci měli celou dobu vozidlo na dohled. Poškození nebo absenci dopravního značení žalobce podle úředního záznamu ani výpovědí policistů nenamítal a se spácháním přestupku nejdříve souhlasil. Svou výpověď změnil až ve správním řízení a přesvědčivě nevysvětlil, proč k její změně došlo. Žalobce rovněž neprokázal své tvrzení v odvolání, že byl hustý provoz, jelo za ním několik vozidel a tak jej nemohli mít policisté v nepřetržitém dohledu. Proto se soud ztotožnil se závěrem žalovaného o účelovosti takové obrany.

[15] Nad rámec svého rozhodnutí soud dodává, že i z fotografií č. 1, 2 a 4, navržených k důkazu žalobcem v odvolání, se podává, že dopravní značení poškozeno není, byť neuvádí, kdy byly fotografie pořízeny a kdo je pořídil. Fotografie č. 5, kde před vjezdem do ulice ČSA chybí příčná čára souvislá i označení STOP, je v rozporu s fotografiemi č. 1, 2 a 4. Jako důvěryhodnější se pak v kontextu všech těchto fotografií jeví svědectví policistů, mapy vytištěné správním orgánem I. stupně, které jsou v souladu s fotografiemi č. 1, 2 a 4 přiložené žalobcem k odvolání.

[16] Výpovědi obou svědků byly shodné, konzistentní, bez rozporů mezi oběma výpověďmi. Oba svědci zakreslili do map shodně místo hlídky i dopravního značení svislého a vodorovného. Skutkový stav byl prokázán tak, že o něm nevznikly důvodné pochybnosti. Pochybnosti do skutkových závěrů nevneslo tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil on, ale P. K.. Toto tvrzení je vyvráceno svědeckými výpověďmi policistů, podpořeného zakreslením situace na mapě v místě spáchání přestupku a stanoviště hlídky. Policisté měli vozidlo od zpozorování přestupku do zastavení vozidla žalobce po celou dobu na dohled, proto výměna řidiče není možná. Za dané situace by byla nadbytečná výpověď P. K., neboť skutkový stav byl zjištěn, a to tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nadto podle úředního záznamu Policie ČR seděl řidič ve vozidle sám. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že oba policisté měli vozidlo žalobce na dohled po celou dobu – a u této skutečnosti je podstatné, že policisté byli ve služebním vozidle dva, takže je stěží pravděpodobné, že by se oba mýlili nebo vypovídali nepravdivě a pokud policista, který řídil, věnoval pozornost i řízení, druhý policista nebyl nijak omezen v tom, aby vozidlo žalobce sledoval po celou dobu od zjištění přestupku po zastavení vozidla žalobce. Z výše uvedených důvodů soud považuje skutkový stav na základě svědeckých výpovědí policistů za prokázaný.

[17] Žalobce se mýlí, pokud dovozuje, že správní orgán I. stupně a žalovaný přiznaly svědectví policistů absolutní a nezpochybnitelné postavení. Jak bylo právě vysvětleno, výpovědi policistů jsou považovány za důvěryhodné a osvědčující skutkový stav, avšak pouze tehdy, pokud nevzniknou o jejich svědectví či jejich osobách (motivaci apod.) žádné pochybnosti. Ty v posuzovaném případě nevznikly.

[18] Nedůvodná je námitka, že žalovaný nerefletoval skutková tvrzení žalobce, uplatněná v odvolání. Žalovaný se jimi zabýval na straně 3 – 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesprávně sice odkázal na § 82 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí), protože koncentrace řízení se při správním trestání neuplatní, jak správně poznamenal žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 – 23, www.nssoud.cz). Přesto se žalovaný k výměně řidiče vyjádřil, a to tak, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně z výpovědí policistů; dále, že pokud by k výměně došlo, žalobce by to namítl již při zastavení hlídkou Policie ČR a ve správním řízení I. stupně. K tomu ještě k důvěryhodnosti nejen tohoto tvrzení, ale i k důvěryhodnosti osoby P. K. žalovaný uvedl, že je mu tato osoba známa z jiných řízení, přičemž tato konkretizoval, a odkázal na jeho již obecně známou taktiku a cíle. Žalovaný uzavřel, že důvěryhodnost P. K. i uplatněná obhajoba je tímto vším snížena. Žalovaný dovedl, že tato tvrzení a navržené důkazy (výpovědi svědků P. K. a náhodného stopaře T. T., ohledání za účelem zjištění výhledových poměrů a

rekonstrukce přestupku a důkaz fotografiemi, které žalobce přiložil k odvolání) jsou nadbytečné, protože skutkový stav byl již dostatečně prokázán. Ačkoli žalovaný výslovně nejmenoval kromě svědeckých výpovědí ostatní navržené důkazy, z obsahu jeho rozhodnutí je zjevné, že je považuje za nadbytečné všechny a z toho důvodu je nebude provádět. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že další dokazování bylo nadbytečné, protože skutkový stav byl dostatečně prokázán a žalovaný mohl odmítnout další dokazování už jen z tohoto důvodu. Úvaha žalovaného v napadeném rozhodnutí o nedůvěryhodnosti svědka P. K., případně dalšího svědka a dalších navrhovaných důkazů je pak nadbytečná a nadstavbová. Ze stejného důvodu, tedy nadbytečnosti, neprovedl navrhované dokazování rovněž soud. Z vytištěných map a zakreslení situace a podaných svědeckých výpovědí nevznikly ani soudu při přezkoumání rozhodnutí a jemu předcházejícího postupu správního orgánu pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a skutkových závěrech.

[19] Žalobce má pravdu v tom, že datum narození a bydliště svědka T. T. v odvolání uvedl, a nikoli neuvedl, jak konstatoval žalovaný. To však nemění nic na zákonnosti napadeného rozhodnutí.

[20] Závěrem soud konstatuje, že správní orgány zjistily skutkový stav z výpovědí policistů, map, do kterých policisté zakreslili místo spáchání přestupku, stanoviště hlídky a dopravní situaci, tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Tyto důkazy byly podpořeny oznámením přestupku a úředním záznamem. Argumentace žalobce a jím navrhované další dokazování nevnesly do zjištěného stavu pochybnosti a soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že tyto důkazy nebyl povinen provádět pro jejich nadbytečnost. Z téhož důvodu je neprováděl ani soud. Rozhodnutí žalovaného soud shledal jako přezkoumatelné.

[21] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 29. 5. 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.